

Sygn. akt WK 8/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący)

SSN Marian Buliński

SWSO del. do SN płk Krzysztof Mastalerz (sprawozdawca)

Protokolant Marcin Szlaga

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej ppłk Anny Czapigo w sprawie st. mar. rez. K.M. skazanego z art. 178a § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 18 grudnia 2012 r., kasacji na niekorzyść wniesionej przez Naczelnego Prokuratora Wojskowego od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w Sz. z dnia 7 maja 2012 r., sygn. akt: Sg (...)

uchyla pkt 4 zaskarżonego wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w Sz. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

St. mar. rez. K.B. wyrokiem z dnia 7 maja 2012 r. Wojskowego Sądu Garnizonowego w Sz., w uwzględnieniu wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. polegającego na tym, że: „w dniu 02 lutego 2012 r. ok. godz. 11.20 na drodze wewnętrznej na terenie Jednostki Wojskowej (...) w S. – Grupy Lotniczej w D.

prowadził pojazd marki Lublin nr. rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,59 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu”.

Za opisany czyn sąd skazał st. mar. rez. K. B.:

„1. Na podstawie art. 178a § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby w rozmiarze 2 (dwóch) lat;

2. na zasadzie art. 42 § 2 k.k. i 43 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat, zaliczając na jego poczet – na podstawie art. 63 § 2 k.k. rzeczywiste zatrzymanie oskarżonemu prawa jazdy od dnia 2 lutego 2012 r. , przyjmując ten dzień za początek biegu orzeczonego środka karnego;

3. w oparciu o art. 50 k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości wszystkich żołnierzy zawodowych Jednostki Wojskowej (...) w S. poprzez jego ogłoszenie na zbiorce tych żołnierzy;

4. po myśli art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1.000,00 (jeden tysiąc złotych) na rzecz Alter Ego, Stowarzyszenie Pomocy Poszkodowanym w Wypadkach i Kolizjach Drogowych w W. – Biuro Regionalne w Sz.”.

Wyrok ten nie został zaskarżony apelacją przez żadną ze stron i uprawomocnił się z dniem 15 maja 2012 r.

Od powołanego orzeczenia Wojskowego Sądu Garnizonowego w Sz. kasację na niekorzyść skazanego złożył Zastępca Prokuratora Generalnego Naczelny Prokurator Wojskowy.

Skarżący zarzucił: „rażące i mające istotny wpływ na treść wydanego wyroku naruszenie prawa materialnego, tj. art. 49 § 2 k.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo, środka karnego – świadczenia pieniężnego na rzecz podmiotu nieuprawnionego, tj. Alter Ego Stowarzyszenia Pomocy Poszkodowanym w Wypadkach i Kolizjach Drogowych w W. – Biuro

Regionalne w Sz., w miejsce uprawnionego i wskazanego w tym przepisie państwowego funduszu celowego – Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej”.

W oparciu o tak sformułowany zarzut Naczelny Prokurator Wojskowy wniósł o :„uchylenie zaskarżonego kasacją orzeczenia w części dotyczącej wymierzenia świadczenia pieniężnego na rzecz podmiotu nieuprawnionego, tj. Alter Ego Stowarzyszenia Pomocy Poszkodowanym w Wypadkach i Kolizjach Drogowych w W. – Biuro Regionalne w Sz. i przekazanie w tym zakresie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest zasadna.

W rozpatrywanej sprawie uchybienie Sądu pierwszej instancji polegające na orzeczeniu świadczenia pieniężnego na rzecz Fundacji Alter Ego Stowarzyszenia Pomocy Poszkodowanym w Wypadkach i Kolizjach Drogowych w W. – Biuro Regionalne w Sz. ma istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż od dnia 1 stycznia 2012 r. wymieniony podmiot nie mógł być beneficjentem świadczeń orzekanych w trybie art. 49 § 2 k.k. Powołany przepis był bowiem nowelizowany ustawą z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40 poz. 227). Zgodnie z powołanym przepisem a także art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 129 poz. 734) od 1 stycznia 2012 r. w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a k.k., art. 179 lub art. 180 k.k. sąd może orzec świadczenie tylko na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Błędne rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji skutkuje koniecznością uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Z wymienionych powodów orzeczono jak na wstępie.

a.t